

Tær hógva allar í Hafna-
firði og har á leiðini. Frá
vinstra eru tær: Maria
Jónsson av Sandi, Sonja
Kristiansdóttir úr Húsa-
vík, Rannveig Kjeld úr
Funningsfirði, Hjördis
Hentze úr Hovi, Annelisa
Jóhannesdóttir úr Skopun,
Ansa Hansen úr Sørvági,
Elsa Augustsdóttir av
Argjum og Nikolína Kjær-
bo Vigfusson úr Sumba

Tað var útteyðaveður við
nógvum kavaroiki, tá vit við
bili stríddu okkum fram úr
Reykjavíkar til Nikolínu
Kjærbo Vigfusson í Hafna-
firði. Allar átta í bindiklub-
banum vóru kortini komnar
hetta kvøldið við sínum
stokkum og broderíum og
bjóðaðu gestunum av Sosi-
alinum vælkomnum við
pannikøkum og alskyns
øðrum køkum afturvíð
drekkamunninum.

Prátíð gongur á føroysk-
um, nú vitjandi eru úr Fø-
royum. Annars plaga tær at
tosa íslenskt, tá tær eru
saman - uttan tá onkur teirra
júst hevur verið í Føroyum.
Allar tosa væl føroyskt.

- Vit hava verið her so
leingi, at vit eisini hugsa á
íslenskt, men tá tað
kemur til at telja, t. d. eyguni
á stokkunum, so telja vit á
føroyskum, eru tær samdar
um.

NÓGV ÁR Í ÍSLANDI

Tað er ikki so lægið, at ís-
lendskt fellur teimum lætti-
ari, tí tær fyrstu teirra komu
yvir longu í 1954, og hinar
árin beint aftaná. Allar
giftu tær seg íslenskum
monnum.

Í 50-árunum og byrjanini
av 60-árunum fluttu føroy-
ingar í stórum tali av land-
inum. Tann tíðin minnir um
viðurskiptini nú í Føroyum.
Arbeiðið í Føroyum var lítið
tá, og arbeiðsloysið ókti um
hugin millum tey ungu at
fara burtur og royna okkurt
nýtt. Nógvir føroyskir sjó-
menn vóru í teimum árunum

Telja eyguni á føroyskum

- Við árinu eru vit blivnar íslenskar, og vit flyta ikki aftur til
Føroya, men innast inni eru við kortini framvegis føroyingar, siga
átta konur í Hafnafirði við Reykjavík. Sum ungar gentur fóru tær til
Íslands, har tær hava búð síðan. Sosialurin vitjaði mánakvøldið
teirra føroyska bindiklubba

í Íslandi, og tí fingur onnur
hug at fara sama veg. Hvi
ikkur royna Ísland í staðin
fyri at fara til Danmarar, ið
var meira vanligt?

- Og lønin, vit kundu fáa í
Íslandi, var triggjar ferðir
lønina, vit kundu fáa í
Føroyum.

FÓRU UNGAR HEIMANIFRA

Føroysku genturnar vóru
blaðungar, tá tær fóru yvir.
Onkur gjørdi sær ørindi at
vitja systkin ella onnur
skyldfólk, sum longu vóru
farin, og so fekk hon sær ar-
beiði har. Tær flestu høvdu
tó tryggjað sær arbeiði, áðr-
enn tær fóru yvir. Arbeiði

høvdu tær fingið gjøgnum
lýsingar í føroysku bløð-
unum.

Tær siga frá, hvussu tað
var at koma til Íslands.
Sjóverkurin var ringur hjá
summunum umboð á Drot-
ningini, og tær skiltu ikki eitt
orð, tá íslendingar komu at
taka ímóti teimum. Onkrar
høvdu fingið arbeiði á ein-
um hvíldarheimi fyri tuber-
klasjúklingar. Tvær flenna,
tá tær minnst afturá, at tær
av eini misskiljing vórðu
koyrdar inn á eitt sinnis-
sjúkrahús. Hvøgin teirra
hevði áður hitt slíkar sjúkl-
ingar. Misskiljingin varð tó
skjótt rættað, og tær komu á
sjúkrahúsið, har tær skuldu
arbeiða.

NÓGV FLUTTU

Í summun familjum fóru
fleiri til Íslands. Tí veit
Annelisa at siga frá. Pápa-
num dæmði lítið, tá hann
kom heim aftur av túri og
frætti, at konan hevði givið
dóttirini loyvi til at søkja
arbeiði í Íslandi. Men tá tær
næstu tvær systurnar ætl-
aðu sær yvir, var pápin
meira fyrri í enn mamman.

Tað eru 32 ár síðan,
bindiklubbi teirra byrjaði.
Tá vóru tær fyra. Onkur
kom uppí, sum flutti aftur til
Føroya. Hinar fýr komu upp
í bindiklubban stutt eftir, at
hann byrjaði.

HITTUST OFTARIFYRR

Tey fyrstu árinu, meðan tær
høvdu smábørn, hittust tær
hvørja viku. Tá var tað ein
lætti at sleppa út eitt kvøld.
Nú børnini eru flogin úr
reiðrinum, er verri at fáa
stundir til at hittast, tí sum
íslendingar flest arbeiða tær
nógv allar. Men tær hittast
kortini fast eitt kvøld um
mánaðin. Tær leggja so
stóran dent á at vera saman
allur, at tær altíð royna at
finna eitt kvøld, tá tað ber
øllum til at koma. Tað er
ikkur júst fyrri at fáa nakað á
skafuð, at tær hittast. Tær
hava eisini onnur áhugamál
hvør í sínum lagi. Men tær
eru vinkonur, sum hava

kenst í nógv ár, og tær tosa
særa væl saman.

FERÐAST SAMAN

Hvørja ferð tær hittast,
leggja tær fasta upphædd í
pengakassan, og pengarnir
fara til felags útferðir. Í
heystfrítíðini plaga tær at
fara saman allar í summar-
hús við monnum sínum, og
onkuntíð fara tær uttanlands
- uttan menn. Í fjór vóru tær
allr átta ein túr til handils í
Amsterdam. Til Føroya
leggja tær ikki í at fara í
felag, tí eru tær í Føroyum,
er tað fyrri at vitja skyldfólk
og vinfólk.

Allar vitja tær javnan í
Føroyum og fylgja væl við,
hvat fyriferst. Tað verður tó
longri millum vitjanirnar, tá
foreldrin fella frá. Eingin
teirra kundi hugsað sær at
flutt aftur til Føroya - sjálvt
um summar framvegis tosa
um at fra "heim til Føroya".

- Innast inni eru vit jú
framvegis føroyingar.
Eingin teirra kemur til
Føroya á jolum og tær bóðu
okkum ynskja øllum teirra
eini gleðilig jól og eitt gott
nýggjár.